

El director italià dirigeix la que pot ser la seva última producció operística a Salzburg, 'Macbeth' de Verdi, en un muntatge de caire tradicional de Peter Stein

El comiat de Muti?

Xavier Cester
SALZBURG (ENVIAT ESPECIAL)

Riccardo Muti ha estat durant l'últim lustre la gran figura de la direcció musical operística a Salzburg. Amb 70 anys acabats de fer i quatre dècades de relació amb el festival, el mestre italià ha declarat que en el futur vol concentrar la seva activitat lírica a Roma i en versions concertants amb la seva orquestra, la Simfònica de Chicago. Per això, sobre l'última funció de *Macbeth* surava un aire de comiat, encara que ben segur que Muti continuarà dirigint a Salzburg.

El 2001 Muti va signar al Liceu una inoblidable versió de l'obra de Verdi amb les forces de la Scala de Milà. Ara, la seva visió és més temperada i melangiosa, amb temps més espaiosos, però no per això menys enèrgica o precisa. Muti respira amb la música de Verdi com pocs directors ho fan avui en dia, creant moments d'una tensió inaudita en els concertants dels dos primers actes o en el corprenedor *Patria oppressa*, amb un pletòric cor de l'Òpera de Viena que, en acabar, va regalar un ram de flors al director.

La funció va tornar a certificar l'especial relació de Muti amb la Filharmònica de Viena, i l'orquestra

Tatiana Serjan (Lady Macbeth) i Zeljko Lucic (Macbeth), en un instant de l'òpera ■ SILVIA LELLI

La soprano russa Tatiana Serjan té el metall, els aguts, els greus i les agilitats de Lady Macbeth

li va donar una prestació de luxe. Com a curiositat, el director va situar el ballet com a preludi de l'acte tercer i va canviar el final de la versió de 1865 pel de la primera edició de l'obra, més resolutiu.

Bones interpretacions

Amb Muti al fossat, és difícil que els cantants es dediquin a vociferar. Al contrari, tots van maldar per fer justícia a una amplíssima gamma dinàmica. Això va afavorir el Macbeth

de Zeljko Lucic, sense la densitat sonora d'un baríton verdià autèntic, però amb un cant noble i matissat que va assolir la màxima eloqüència a l'últim acte. La revelació de la nit va ser Tatiana Serjan. La soprano russa té el metall, els aguts, els greus i les agilitats de Lady Macbeth, i si el verí no va faltar en l'ària de sortida, l'escena del somnambulisme, coronada per un impecable *re bemoll* sobreagut, va ser esglaiadora. Dmitri Belos-

selski (Banquo) i Giuseppe Filianoti (Macduff) van fer bon paper en les respectives àries.

La producció de Peter Stein ha generat controvèrsia no per la seva radicalitat, sinó per tot el contrari, pel seu caràcter tradicional. Que tota una patum del teatre europeu afirmi que ell ofereix fets, no interpretacions, és poc menys que revolucionari en els temps que corren. No van faltar espases, armadures i vestuari medie-

val, però també bones idees visuals, com ara unes bruixes que eren un encreuament dels deliris de Füssli amb *Tron de sang* de Kurosawa. Stein sap jugar amb l'amplíssim espai de la Felsenreitschule i la seva acurada direcció d'actors concentrava l'atenció en la música: potser aquest és el problema? Ai las! El llançament de confeti del final demostra que fins i tot els revolucionaris incompresos poden fer el ridícul. ■

Críticajazz

Pere Pons

Poderosa veu

Susana Sheiman & Ignasi Terraza Trio
Jamboree. San Miguel Mas i Mas Festival. 24 d'agost

Celebrat èxit, el de Susana Sheiman en la presentació del seu debut discogràfic a la sala Jamboree. Feia temps que la cantant madrilenya, veu d'ofici de la Barcelona Jazz

Orquestra i vocalista de múltiples tonalitats, estava enllestint la seva proposta més personal amb la complicitat estreta del pianista Ignasi Terraza. Esforç que s'ha acabat traduïnt en el meravellós disc *Swing appeal*, editat pel segell del mateix Terraza i un autèntic plaer tant per a l'oïda com per a la vista,

amb un disseny i un tractament fotogràfic que concedeixen un valor afegit al disc com a objecte.

Una llarga cua davant la porta del club de la plaça Reial deixava palesa la merecudada atenció que desperta la societat establerta entre cantant i pianista, i el bon olfacte d'una afició que sap quan no s'ha de

perdre una nit especial.

I la veritat és que la van encertar de ple, perquè el concert va satisfer les expectatives més exigents. La nit va arrencar de la mateixa manera que s'obre el disc, amb un clàssic de Jimmy Dorsey recuperat en els darrers temps pel prodigiós Jamie Cullum, *I'm glad there is you*. I

així es va anar succeint un repertori de perles amagades d'autors consagrats com Cole Porter (*Just one of those things*) o Rodgers & Hart (*Where or when, glad to be unhappy*) que en mans de Susana Sheiman reviscolaven com fetes a la mida de la seva poderosa veu. Una veu que es va demostrar subtil

i acaronadora quan va interpretar la bossa signada per Terraza sobre la qual ella havia posat lletra (*Emotional dance*), i enèrgica i incisiva a l'hora d'aconseguir l'impossible i reinventar tot un clàssic com l'ellingtonià *It don't mean a thing*. Sens dubte, la millor manera de reivindicar la màgia del swing.